

בש"פ 1127/14 - מוחמד אבו גאנם נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1127/14

לפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המערער: מוחמד אבו גאנם

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המוחזוי בתל אביב-יפו
מיום 1.1.2014 בעמ"ת 14-01-508 שניתנה על ידי
כב' השופט צ' קאפק

בשם המערער: עו"ד מוחמד נעמנה

החלטה
ركע והליכים

1. לפניו עրר על החלטת בית המשפט המוחזוי בתל אביב-יפו (עמ"ת 14-01-508, השופט צ' קאפק) מיום 1.1.2014, במסגרתה קיבל את עיר המשפט וקבע כי מתקיימות ראיותلقאהר בניגוד להחלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (מ"ת 13-12-46058, השופט מ' בן אריה) מיום 31.12.2013. וכן על החלטת בית המשפט המוחזוי בתל אביב-יפו (עמ"ת 14-01-27228, השופט צ' קאפק) מיום 14.1.2014, במסגרתה קיבל את עיר המשפט וקבע כי יש לעצור את המבוקש עד לתום ההליכים המתנהלים נגדו בניגוד להחלטת בית משפט השלום בתל אביב-יפו (מ"ת 13.1.2014, השופט מ' בן אריה) מיום 13-12-46058.

עמוד 1

© verdicts.co.il - פסק דין

2. נגד המבוקש ונאשם נוסף הוגש כתוב אישום המיחס להם עבירות של ניסיון כניסה והתקפות למקומות מוגרים (סעיפים 406(ב) + 25(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); החזקת מכשירי פריצה (סעיף 409 לחוק העונשין); קשירת קשר לביצוע פשע (סעיף 499(א)(1) לחוק העונשין); וחבלה במכשיר ברכב (סעיף 413ה לחוק העונשין). בכתב האישום נתען כי המבוקש והנאשם הנוסף קשו Kontakt להתרפץ לדירה, ניסו בצוותא להתרפץ אליה, ולאחר שניסיונם כשל נמלטו מהמקום באמצעות רכב. במהלך ההימלטות, פגעו השניים במוניות שחנתה במקום וגרמו לה נזק. לאחר שدواוח על ניסיון הפריצה, החל שוטר במדף אחר הרכב. השוטר הגיע לשניים לעזרה, אולם הם לא שעו להוראותיו, נסעו בפראות וממעט פגעו בנידת של השוטר. בידי השניים נמצא לומ, מברג, מפתח צינורות, וכלי פריצה נוספים.

3. המשיבה הגישה בקשה לעזרה את השניים עד תום ההליכים המתנהלים נגדם. לטענתה, הראיות שאספה מוכחים את אשמת השניים ברמה לכוארית, ובינהן: הודיעו של אדם שהיה בדירה בעת ניסיון ההתקפות; חוות דעת של מומחה שקבע כי הכלים שנמצאו ברכבם הם כל פריצה; דו"ח של השוטר שרדף אחריהם; תשובותיו החלקיים של המבוקש במהלך החקירה; ועוד. עוד צוין בבקשתו כי למבוקש 5 הרשות קודמות בעבירות רכוש, ועומדות בענינו שני מסרים על תנאי ברי הפעלה באורך של 13 חודשים בסך הכל.

4. השתלשות הדינונית, בקצרה, היא שבית משפט השלום קבע תחילת כי קיימות ראיות לכואורה בעוצמה חלשה להוכחת אשמת המבוקש. זאת, בעיקר בהינתן כי האדם שהיה בדירה ויזה את המבוקש לא היה יכול לזהותו בהתאם לפרטי הלבוש, בשים לב לתיאור שמסר למשטרת. בית משפט השלום קבע שיש לשחרר את המבוקש והנאשם הנוסף בתנאים מגבלים. המשיבה עררה על החלטה זו, ובית המשפט המחויז קיבל את העرار וקבע כי קיימות ראיות לכואורה ברמה שאינה גבולית. לפיכך, קבע שיש להחזיר את התקיק לבית משפט השלום על מנת שתבחן מחדש חלופת מעצר "בשים לב לקיומה של תשתיית ראייתית לכוארית". בעקבות כך, קבע בית משפט השלום בשנית כי יש לשחרר את המבוקש והנאשם הנוסף לחלופת מעצר, אם כי בתנאים מגבלים יותר. המשיבה עררה גם על החלטה זו. לעניין הנאשם הנוסף, דחלה בית המשפט המחויז את העرار, זאת בהסתמך על העדר עבר פלילי רלוונטי מהעת האחורה. בונגע למבוקש, קיבל בית המשפט המחויז את העرار, קבע כי החלופה אינה מספקת על מנת לאין את מסוכנות המבוקש, והורה על מעצרו עד תום ההליכים. מכאן רשות העرار שלפני.

הבקשה

5. בבקשתו, המבוקש מעלה בעיקר טענות בונגע להחלטת בית המשפט המחויז כי קיימות ראיות לכואורה להוכחת אשמתו. בין היתר, טוען הוא כי לא נמצאו סימני פריצה על דלת הבית אליו ניסה הוא והנאשם הנוסף להתרפץ; סתיותות שונות העולות לטענתו מהודעתה העד ששחה בתוך הבית; המשטרה ביצעה "חקירה רשלנית", ובין היתר לא חיפשה ראיות דן"א או טביעות אצבע במקום או ביצה איקוני טלפונים ניידים; טענות כי כל הפריצה היו שייכים לנאשם הנוסף ולא למבוקש. בנוסף, מעלה המבוקש טענות בונגע לעברו הפלילי, שעד Basis ביסוד ההחלטה בית המשפט המחויז לדחות את חלופת המעצר, ובין היתר טוען כי משנת 2010 לא נפתחו תיקים נגדו בגין עבירות רכוש; ישנו ספק באשר לתחולת אחד מהמאסרים על תנאי. לבסוף, מעלה המבוקש טענות בונגע לחלופת המעצר שנקבעה בשתי החלטות של בית משפט השלום, וטעון כי בית המשפט המחויז לא נתן משקל להחמרה בתנאים המגבילים בין ההחלטה הראשונה לשניה.

6. אין בידי להיתר למבוקש. רשות לעורר תינן מקום בו מתעוררת שאלה בעלת חשיבות עקרונית, משפטית או ציורית, אשר חורגת מעניינם של הצדדים להילן או כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות המצדיקות דין בפני עצמה שלישית (ראו: בshaw'פ 2786/11 ג'ריס נ' מדינת ישראל (17.4.2011); בshaw'פ 3391/11 פלוני נ' מדינת ישראל (3.5.2011); בshaw'פ 4029/11 סרג'ב נ' מדינת ישראל (27.5.2011)). בעניינו, הבקשה נוגעת לעניינו הפרטני של המבוקש בלבד. כלל הטענות בבקשתה נוגעות לקביעות עובדיות בנסיבות לבואו ולבתו הפלילי של המבוקש, אשר אין בהם כדי לעמוד באמת המדיה שנΚבעה לקבללת בקשות מעין אלה "בגיגול שלישי".

7. כמו כן, לא שוכנעת כי מדובר במקרה חריג הצדיק דין בפני עצמה של שלישי מטעמים של צדק או של עיונות דין. נגד המבוקש תלויים ועומדים שני מאסרים על תנאי. אף אם קיבל את עמדתו כי אחד מהם לא בר הפעלה (טענה שיש לדחות אם רק משום שנטענה בועלמא), לחובתו עדין לכל הפחות מאסר על תנאי אחד. כמו כן, אחת מעבירות הרכוש בוצעו על ידו כאשר היה אסיר ברישוי. מכך נלמדת מסוכנותו של המבוקש, ולפיכך לשיטתי בצדק קבוע בית המשפט המחייב כי אין די בחלופה ויש לעצור אותו עד תום ההליכים המתנהלים נגדו. בנסיבות אלה, כאמור, אין בידי לקבל את הבקשה לממן רשות ערעור והוא נדחת בזאת.

ניתנה היום, ט"ז באדר א' התשע"ד (16.2.2014).

שופט